

уніфікації враховуються інтереси учасників відносин і виробляється загальноприйняте рішення яке є обов'язковим для всіх суб'єктів міжнародного приватного права; У співпраці з удосконалення норм міжнародного приватного права беруть участь міжнародні організації, кількість яких налічують сьогодні понад двадцять п'ять. Найактивнішими з них є: Гаазька конференція з міжнародного приватного права, Міжнародний інститут уніфікації приватного права (УНІДРУА), Комісія ООН з права міжнародної торгівлі (ЮНСІТРАЛ), Конференція ООН з торгівлі та розвитку (ІОНКТАД), Міжнародна морська організація (ІМО), Міжнародна організація цивільної авіації (ІКАО). Основна мета їхньої діяльності – уніфікація норм права. Цей процес може відбуватися або в межах міжнародної організації, або під її егідою [1, с. 81].

Результатом діяльності цих організацій стали такі акти: Гаазька угода про міжнародне депонування промислових зразків, Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності та ін. Розширення міжнародного співробітництва потребує гармонізації законодавства для вироблення єдиного підходу до регулювання приватноправових відносин з іноземним елементом. Уніфікація норм міжнародного права є необхідною для створення єдиної системи регулювання прав на міжнародному рівні без необхідності використання колізійного методу, відсилання до різних правових систем, що не завжди позитивно відзначається на охороні прав суб'єктів і загальному регулюванню правовідносин.

Бібліографічні посилання

1. Міжнародне приватне право. Загальна частина: підручник / за ред. А.С. Довгерта і В.І. Кисіля. – К.: Алерта, 2012. – 376 с.
2. Попко В.В. Уніфікація міжнародного приватного права в рамках Всесвітньої Організації Інтелектуальної Власності // Актуальні проблеми міжнародних відносин. Випуск 49, частина II. – К.: Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2016. – С. 112-115.
3. Фединак Г.С., Фединак Л.С. Міжнародне приватне право: навч. посіб. – 2-е вид., допов. – К., ЮрінкомІнтер, 2017. – 416 с 23
4. Ященко К.В. Гармонізація податкового законодавства України з законодавством Європейських Співтовариств про непряме оподаткування: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Київський національний економічний ун-т. – К., 2017. – 180 с. – С. 22.

Зінченко Ілля Вікторович

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Карпенко Роман Валерійович

викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ОРГАНІЧНОГО ВИРОБНИЦТВА

Розвиток органічного виробництва є досить актуальним на сьогодні через низку явних екологічних, економічних та соціальних переваг, щопричому цій сфері діяльності. Інтенсифікація сільського господарства, яка останнім часом відбувається в усьому світі, має негативний вплив не лише на навколишнє середовище, але і виснажує природні ресурси, без яких ведення агровиробництва не можливе. Також органічне сільське господарство

має значні переваги для здоров'я. Україна робить лише перші кроки у формуванні та становленні ринку органічної продукції, який є вже досить розвинутим у інших країнах(зокрема ЄС). Останнім часом український ринок органічних продуктів стрімко йде вгору завдяки прагненню покупців до здорового раціону та зростаючого позитивного впливу сучасних технологій з виготовлення масових продуктів харчування. Серед найбільш відомих досліджень, присвячених стану та розвитку органічної продукції в Україні, слід виділити праці таких вітчизняних вчених, як С. Бегай«Екологічне землеробство»[1], Н. Берлач «Адміністративно-правові засади формування органічного напрямку у сільському господарстві України»[2], В. Вовк«Сертифікація органічного сільського господарства в Україні: сучасний стан, перспективи, стратегії на майбутнє»[3], В. Гармашов«До питання органічного сільськогосподарського виробництва в Україні»[4], О. Созінов«Сучасні деградаційні процеси, еколого-агрономічний стан та оцінка придатності сільськогосподарських земель для створення екологічно чистих сировинних зон і господарств» [5] та ін.

Актуальність проблеми розвитку органічного виробництва в Україні виходить на перше місце серед інших важливих проблем. Вітчизняні споживачі прагнуть до підвищення якості споживання та здорового способу життя. Органічна ж продукція забезпечує реальну вигоду для навколишнього середовища та здоров'я споживачів, які надають перевагу використанню органічних методів виробництва. З метою покращення стану здоров'я населення, збереження навколишнього природного середовища, раціонального використання ґрунтів та інших природних ресурсів у процесі сільськогосподарського виробництва 3 вересня 2013 р. було прийнято Закон України«Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини», який набув чинності з 10 січня 2014 р. Відповідно до розділу XI«Прикінцеві положення» вказаного Закону суб'єкти господарювання, які маркують свою продукцію як органічну, зобов'язані привести свою діяльність у відповідність до цього Закону протягом шести місяців.

Органічне сільське господарство поєднує в собі традиції, інновації та науку в інтересах навколишнього середовища, сприяючи цим самим справедливим відносинам і хорошій якості життя для всіх зацікавлених сторін. У цілому це цілісний системний підхід, заснований на багатьох із використанням речовин та процесів природного походження. Відповідно до стандарту «Кодекс Аліментаріус. Органічні харчові продукти», який був запроваджений Комісією«Кодекс Аліментаріус» (спільна програма підрозділів ООН – ФАО і ВООЗ по стандартах на харчові продукти), органічне сільське господарство – це єдина система управління виробництвом, що дає можливість підтримувати і покращувати санітарний стан агроєкосистеми, в тому числі біорізноманіття, біологічний кругообіг і біологічну активність ґрунту [1]. При виробництві органічної продукції(від англ. слова organic food) у рослинництві заборонено використовувати ядохімікати для боротьби з бур'янами, шкідниками й хворобами рослин, а також мінеральні добрива синтетичного походження, при цьому захист рослин здійснюється переважно

препаратами натурального походження, а для живлення ґрунту й рослин використовуються органічні добрива; категорично заборонене використання генетично модифікованих організмів; у тваринництві не дозволяється застосовувати стимулятори росту, гормони й антибіотики, а для лікування тварин використовуються профілактичні засоби й гомеопатичні препарати.

Органічні методи господарювання покращують стан ґрунту та його родючість без застосування хімічно синтезованих добрив. Боротьба з бур'янами та шкідниками проводиться без застосування токсичних пестицидів, оберігаючи тим самим земельні та водні ресурси від забруднення токсичними сполуками. Обов'язкове застосування сівозмін, використання насіння і порід, адаптованих до місцевих умов, і процесів, що сприяють сталості екосистеми, безпечності харчових продуктів, добробуту тварин і соціальній справедливості. Згідно з європейським стандартом щодо органічного виробництва, Постановою Ради(ЄС) № 834/2007 від 28 червня 2007 року, органічне виробництво – це цілісна система господарювання та виробництва харчових продуктів, яка поєднує в собі найкращі практики з огляду на збереження довкілля, рівень біологічного різноманіття, збереження природних ресурсів, застосування високих стандартів належного утримання тварин та метод виробництва, який відповідає певним вимогам до продуктів, виготовлених відновлення функціонального біорізноманіття сприяють подальшому зміцненню екологічного балансу.

Сільськогосподарське виробництво для підтвердження статусу виробника органічної продукції повинне пройти процедуру сертифікації, тобто перевірки відповідності вимогам(стандартам) органічного виробництва. Варто зауважити, що особливістю процесу органічного виробництва є те, що воно ґрунтується на системному контролі, тобто на оцінці методів виготовлення продукції, а не лише на оцінці вихідного продукту. Головна ідея органічного виробництва – це господарська діяльність у гармонійно збалансованій взаємодії з природою і якомога меншою залежністю від зовнішніх вхідних ресурсів(палива, синтетичних добрив, засобів захисту рослин та ін.). Ідеальною моделлю органічного виробництва є змішане, системно замкнене(безвідходне) органічне господарство з одночасним отриманням продукції рослинництва і тваринництва, за оптимального і необхідного для потреб обох сфер виробництва, науково обґрунтованого поєднання оброблювальних земель (ріллі), полів із багаторічними травами, а також кормовими культурами [4]. Сертифікацію здійснюють відповідно до стандартів органічного виробництва. Україна, маючи значний потенціал для виробництва органічної сільськогосподарської продукції, її експорту, споживання на внутрішньому ринку, досягла певних результатів щодо розвитку власного органічного виробництва.

Проте ринок органічної продукції України зараз знаходиться на початковому етапі розвитку, що пов'язано із недосконалістю чинного законодавчого поля для регулювання сфери органічного виробництва. Отже, за належного законодавчого регулювання та реалізації виваженої політики у напрямку органічного виробництва, а саме: єдиних вимог та правил

виробництва органічної продукції, єдиної системи атестації, сертифікації та маркування органічної продукції, підвищуються темпи росту ринку органічної продукції та він займає чільне місце у забезпеченні продовольчої безпеки України, а з урахуванням сільськогосподарського потенціалу країни дозволить вийти на лідируючі

позиції на світовому ринку органічної продукції. Однією із нагальних задач є гармонізація законодавства України з виробництва органічної продукції зі світовими системами сертифікації. Розвиток органічного сільського господарства буде сприяти покращенню економічного, соціального та екологічного стану в Україні, комплексному розвитку сільської місцевості та поліпшенню здоров'я населення.

Бібліографічні посилання :

1. Бегей С.В. Екологічне землеробство: підручник / С.В. Бегей. – Львів: ПП"Новий Світ-2000", 2010. – 429 с.
2. Берлач Н.А. Адміністративно-правові засади формування органічного напрямку у сільському господарстві України: монографія / Н. А. Берлач. – К.: Новая Идеология, 2010. – 398 с. А.Г.Сердюк та ін. // Агроекологія і біотехнологія : зб. наук. праць. – К.,1998. – Вип. 2. – С. 54-65.
3. Вовк В.І. Сертифікація органічного сільського господарства в Україні: сучасний стан, перспективи, стратегія на майбутнє // Матеріали Міжнародного семінару«Органічні продукти харчування. Сучасні тенденції виробництва і маркетингу ». – Львів, 2004. – С. 3.
4. Гармашов В.В. До питання органічного сільськогосподарського виробництва в Україні / В.В. Гармашов , О.В. Фомічова // Вісн . аграр . науки – 2010. – №7. – С.11-16.
5. Созінов О.О. Сучасні деградаційні процеси, еколого-агрономічний стан та оцінка придатності сільськогосподарських земель для створення екологічно чистих сировинних зон і господарств / М.В.Козлов, А.Г.Сердюк та ін. // Агроекологія і біотехнологія : зб. наук. праць. – К.,1998. – Вип. 2. – С. 54-65.
6. Кодекс Алиментариус. Органические пищевые продукты / Пер. с англ.; ФАО, ВОЗ. – М. : Весь Мир, 2006. – 72 с.
7. Органік в Україні [Електронний ресурс] / Федерація органічного руху України. – Режим доступу: <http://organic.com.ua/>.
8. Проект ЗУ“Про виробництво та обіг органічної сільськогосподарської продукції та сировини” № 979 від 12.12.2012 року. –[Електронний ресурс], - Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/

Сафонова Тетяна Русланівна

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Аксютіна Анастасія Володимирівна,

старший викладач кафедри

цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ В ІНТЕРНЕТІ

В ХХІ ст. купівля-продаж в Інтернеті стрімко розвивається і стає більш популярною. Тому що на перспективу для розвитку торгівлі в Інтернеті немає ніяких перешкод.

Варто зазначити, що відносини, які виникають між покупцем і продавцем товарів, робіт та послуг в Інтернеті не відрізняються від традиційних правил купівлі-продажу і регулюються, зокрема, положеннями Цивільного кодексу